

II.

Na meji svetá, vsa pokojna stojiš:
krog tebe ni vzduha ljudi, gneče hiš,
krog tebe vsa bitja so znamenja svéta
in s tabo so z onstransko zarjo odeta.

Ob ognjih, prižganih pred zadnjo nočjo,
le bela postava je tvoje telo;
vse črte ostré ljubosumno si skrila,
za večnost pred svetom si jih zatajila.

Vse bliže poslušáš vesoljstva koral;
ko ranil bo prvi pojoči te val,
na rôkah Boga boš kot roža omedlela
in v novo, brezkončno pomlad zadehtela.

Pepči Marinčeva | Pot med hmeljniki

I.

Spet naju pot nazaj v dolino pelje,
topoli so pogrebci sredi gmajne,
od daleč joče spev beraške lajne,
razpali mlin le prazne ure melje.

Megla na trhli brvi naju čaka
in venča te s solzami mrtve rose.
Zasikale so v jutru prve kose.
Samotni vran na starem boru kraka.

Nekje prerasle grob so blede trave,
nad njim se bočijo čebelje ceste.
Polnoč približala je misli zveste,
molk spaja srca, žalost in daljave.

Zdaj okna koč so v mraku oslepela.
Kako so tesna pota med vrtovi!
Sklonila sva se trudna v boli novi.
Brezgnezdna ptica je nekje vzdrhtela.

II.

Večerni veter šepetav priseda
k marjeticam v zibélko trudnih trav.
Pri Bogu je škrjanček vasoval,
v vrtilčku tiho se smehlja rezeda.

Pod baldahinom nizke mesečine
nemira tesnega sva se opila
in v majski rosi srci si umila,
da bodo čiste najine bližine.

Glej, zdaj sem kakor trte pozni cvet
v vinogradu izsanjane mladosti,
ki je v odcveli, junijski bridkosti
na nagnjene mladike dni pripet.

Obstal je mesec med dlanmi neba,
tako ves sam med mladimi zvezdami.
Pomlad odhaja skrita med mejami,
odeta v vonje zrelega sena.

III.

● dobra, trudna steza med hmeljniki
pod grenkim slapom sklonjenih cvetov!
Kaj res se vrne vsak nekoč domov?
Spomin je jeknil v stari trepetliki.

Zdaj še razpotja davna ne bolijo.
Na mejah kose si želi otava,
že čez goré se sonce prepeljava,
na nizkih oknih nageljni dehtijo.

O, pridi, zvesti romar mojih dni,
da vzamem z ram ti črnih časov pezo.
Življenje nama dalo je odvezo —
pred Martro vdano večna luč gori.

Zdaj nizki so vsi najini mejniki —
le pridi, znanec tihi, čez dvorišče.
Kako te moja žejna misel išče
na znani, ozki poti med hmeljniki!